

การบูรณาการแหล่งเรียนรู้ชุมชนกับการจัดการเรียนรู้เรื่องการรับมือภัยพิบัติสึนามิ
โดยใช้ Storyline กรณีศึกษานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบางม่วง
ตำบลบางม่วง อำเภอดำรงวิทยารัษฎา จังหวัดพังงา

Integrating community learning resources with tsunami disaster response learning
management using Storyline: A case study of Mathayom 1 students at Bang Muang
School, Bang Muang Subdistrict, Takua Pa District, Phang Nga Province

ประทุมพร เกตุแก้ว¹, วิชุดา สุขดี², วชิรวิรัตน์ มิตด้า³ และพรรณวดี ขำจริง⁴

^{1,2} นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาการศึกษา (สังคมศึกษา) คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

³ ครูกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม โรงเรียนบ้านบางม่วง

⁴ อาจารย์สาขาวิชาการศึกษา (สังคมศึกษา) คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาการบูรณาการการจัดการเรียนรู้แหล่งการเรียนรู้ชุมชนการรับมือภัยพิบัติสึนามิ หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เรื่องภัยพิบัติและการจัดการภัยพิบัติ โดยใช้ Storyline เหตุการณ์การเกิดสึนามิ หมู่บ้านน้ำเค็ม กรณีศึกษา นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านบางม่วง ตำบลบางม่วง อำเภอดำรงวิทยารัษฎา จังหวัดพังงา กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยคือ นักเรียนจำนวน 34 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) กิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการแบบ Storyline 2) แบบสอบถามความพึงพอใจ

ผลการวิจัยพบว่า 1) เพื่อวิเคราะห์ผลของการบูรณาการแหล่งเรียนรู้ชุมชนบ้านน้ำเค็มกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการ สอนแบบ Storyline สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านบางม่วงพบว่า การบูรณาการความรู้จากชุมชนบ้านน้ำเค็ม ตำบลบางม่วง อำเภอดำรงวิทยารัษฎา จังหวัดพังงาเข้ากับการจัดการเรียนรู้ในหน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เรื่องภัยพิบัติและการจัดการภัยพิบัติกิจกรรม การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการแบบ Storyline ช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้ภัยพิบัติจากประสบการณ์จริงของชุมชน ที่เคยประสบภัยสึนามิ ปี 2547 2) ประเมินความพึงพอใจของนักเรียนในการจัดการเรียนรู้ โดยใช้วิธีการสอนแบบ Storyline ส่วนใหญ่มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด โดยอันดับแรก คือ ความเข้าใจเนื้อหาหลังการเรียน อยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด รองลงมาคือความเหมาะสมของวิธีสอน และความสามารถในการนำไปใช้จริง

คำสำคัญ: การจัดการภัยพิบัติ, แหล่งการเรียนรู้ชุมชน, สึนามิ

Abstract

This study aimed to study the integration of learning management between community-based learning resources for tsunami disaster response system and learning management for tsunami disaster response “Unit 4: Disasters and Disaster Management” by adopting storyline approach to recount the tsunami incident in Nam Khem Village in 2004. This case study was conducted with the sample group of 34 Mathayom 1 students enrolled in Ban Bang Muang School, Tambon Bang Muang, Amphoe Takua-Pa, Phang Nga Province. The research tools consisted of 1) Integrated learning management activities adopting storyline approach, and 2) a questionnaire measuring satisfaction with the learning management for tsunami disaster response.

The results revealed that 1) the integration between community-based learning resources for tsunami disaster response system and the learning management for tsunami disaster response “Unit 4: Disasters and Disaster Management” by adopting storyline approach to recount the tsunami incident in Nam Khem Village in 2004 enabled students to learn about disasters through the real-life experiences of communities affected by the 2004 tsunami, and 2) the majority of students was highly satisfied with the learning management adopting Storyline teaching method. The aspect of the understanding of the content after the lesson received the highest level of satisfaction and the second aspect which received high satisfaction ratings was the appropriateness of the teaching method and its applicability in practice.

Keywords: Disaster management, Community-based learning resources, Tsunami

บทนำ

ภัยพิบัติทางธรรมชาติมีแนวโน้มเกิดขึ้นบ่อยครั้งเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ส่งผลกระทบทั้งโดยตรงและโดยอ้อมต่อประชาชนทั่วโลก สหประชาชาติรายงานว่าระหว่างปี 2000 - 2019 มีเหตุการณ์ภัยพิบัติที่เกี่ยวข้องกับสภาพภูมิอากาศถึง 7,348 ครั้ง ทำให้มีผู้เสียชีวิตกว่า 1.23 ล้านคน และผู้ได้รับผลกระทบสูงถึง 4.2 พันล้านคนทั่วโลก (United Nations Office for Disaster Risk Reduction [UNDRR], 2020) เหตุการณ์เหล่านี้ส่งผลกระทบต่อชีวิต ทรัพย์สิน เศรษฐกิจ และสังคมในระยะยาว การจัดการภัยพิบัติที่มีประสิทธิภาพไม่สามารถพึ่งพาการเตรียมความพร้อมของรัฐบาลเพียงอย่างเดียว แต่ต้องอาศัยการเรียนรู้และการมีส่วนร่วมของชุมชน ซึ่งชุมชนที่เคยประสบภัยถือเป็นแหล่งความรู้สำคัญ การบูรณาการความรู้จากชุมชนเข้ากับการเรียนการสอนสามารถช่วยเสริมสร้างทักษะ ความรู้ และความสามารถในการรับมือกับภัยพิบัติ โดยเฉพาะในกลุ่มนักเรียนและเยาวชนที่เป็นกำลังสำคัญในอนาคต งานวิจัยของ (Wisner et al. 2004) ระบุว่าการศึกษาและการเตรียมความพร้อมของชุมชนเป็นกุญแจสำคัญในการลดความเสี่ยงจากภัยพิบัติ การมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการความเสี่ยงช่วยให้ชุมชนฟื้นตัวได้รวดเร็วขึ้น ทั้งยังสามารถต่อยอดสู่การพัฒนาโยบายสาธารณะเพื่อแก้ไขปัญหาในวงกว้าง

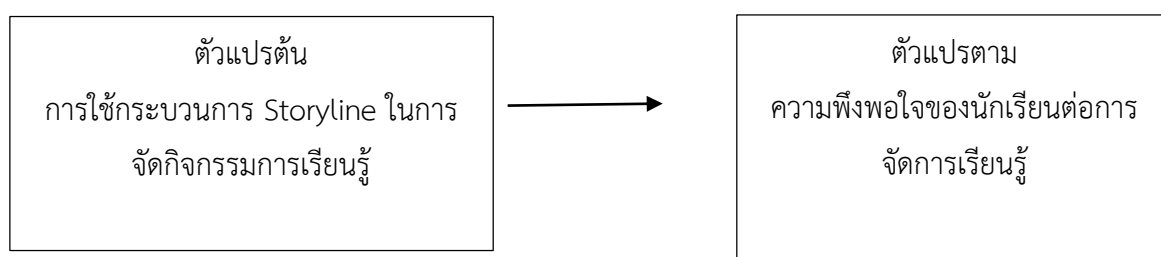
จากเหตุการณ์สึนามิที่เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 26 ธันวาคม พ.ศ. 2547 นับเป็นเหตุการณ์ภัยพิบัติที่สร้างความสูญเสียอย่างร้ายแรงที่สุดในประวัติศาสตร์ โดยเกิดจากการแผ่นดินไหวใต้ทะเลนอกชายฝั่งเกาะสุมาตรา ทำให้เกิดคลื่นสึนามิที่พัดถล่มชายฝั่งทะเลอันดามัน มีผู้เสียชีวิตกว่า 8,000 คนในประเทศไทย และมีผู้ที่ได้รับผลกระทบมากกว่า 58,000 คน หมู่บ้านน้ำเค็ม ตำบลบางม่วง อำเภอดำรงวิทยารัษฎา จังหวัดพังงา เป็นหนึ่งในพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบอย่างหนักที่สุด มีผู้เสียชีวิตในหมู่บ้านน้ำเค็มถึง 998 คน จากประชากรทั้งหมดประมาณ 4,000 คน (Pongponrat, 2007) ทั้งชีวิตและทรัพย์สินถูกทำลายอย่างสิ้นเชิง ทำให้เกิดการฟื้นฟูทั้งทางกายภาพและจิตใจของคนในชุมชนเป็นเวลาหลายปี หลังเหตุการณ์สึนามิ ความตระหนักรู้ในการรับมือกับภัยพิบัติเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ ทั้งในระดับท้องถิ่นและระดับประเทศ รัฐบาลไทยได้มีการจัดตั้งกลไกเพื่อเตรียมความพร้อมและสร้างความสามารถในการฟื้นฟูและป้องกันในกรณีที่เกิดภัยพิบัติในอนาคต

ด้วยเหตุนี้การจัดการเรียนรู้ในสถานศึกษาจึงควรมีการปรับเปลี่ยนวิธีการสอนให้สอดคล้องกับบริบทจริงของผู้เรียน โดยเฉพาะในพื้นที่ที่มีประสบการณ์ตรงจากภัยพิบัติ การใช้ Storyline จึงเป็นแนวทางการจัดการเรียนรู้ที่มีความเหมาะสม เนื่องจากสามารถนำเสนอรูปแบบของเรื่องราวหรือสถานการณ์จำลองที่มีความใกล้เคียงกับประสบการณ์ของผู้เรียน ในกรณีนี้คือเหตุการณ์สึนามิที่เกิดขึ้นในหมู่บ้านน้ำเค็ม ตำบลบางม่วง อำเภอดำรงวิทยารัษฎา จังหวัดพังงา โดยนักเรียนจะได้เรียนรู้ผ่านสถานการณ์จำลองที่สร้างขึ้นเพื่อสะท้อนถึงสภาพความเป็นจริงของเหตุการณ์ เช่น การวิเคราะห์ปัจจัยที่นำไปสู่การเกิดสึนามิ การระบุผลกระทบที่เกิดขึ้น และการเรียนรู้แนวทางการรับมือและฟื้นฟูหลังภัยพิบัติ ซึ่งปัจจุบันการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับภัยพิบัติมักเน้นการสอนเชิงทฤษฎี ขาดการเชื่อมโยงกับชีวิตจริงและบริบทของชุมชน ในบริบทของงานวิจัยนี้จึงได้นำกระบวนการจัดการเรียนรู้ผ่าน Storyline มาใช้กับหน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง "ภัยพิบัติและการจัดการภัยพิบัติ" กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านบางม่วง เพื่อส่งเสริมความรู้ ความเข้าใจ และทักษะในการรับมือภัยพิบัติ รวมถึงประเมินผลการเรียนรู้และความพึงพอใจของนักเรียน โดยมีเป้าหมายเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ให้เชื่อมโยงกับประสบการณ์จริงและแหล่งเรียนรู้ในชุมชนอย่างเหมาะสม

วัตถุประสงค์

1. เพื่อวิเคราะห์ผลของการบูรณาการแหล่งเรียนรู้ชุมชนบ้านน้ำเค็มกับการจัดการเรียนรู้เรื่องภัยพิบัติ และการจัดการภัยพิบัติโดยใช้วิธีการสอนแบบ Storyline สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านบางม่วง
2. เพื่อประเมินความพึงพอใจของนักเรียนในการจัดการเรียนการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบ Storyline

กรอบแนวคิด

สมมติฐานการวิจัย

นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านบางม่วง มีความพึงพอใจมากที่สุดในการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบ Storyline ในหน่วยการเรียนรู้ เรื่องภัยพิบัติและการจัดการภัยพิบัติ

นิยามศัพท์

การบูรณาการ หมายถึง การจัดการเรียนรู้โดยนำความรู้ ทักษะ และประสบการณ์มารวมกัน เพื่อแก้ปัญหาหรือแสวงหาความรู้ นอกจากนี้ยังเป็นการนำบทเรียนจากชุมชนมาปรับใช้ในกระบวนการเรียนการสอน เพื่อให้เกิดความเชื่อมโยงกับสถานการณ์จริงและมีประโยชน์ทางการศึกษา

แหล่งการเรียนรู้ชุมชน หมายถึง แหล่งข้อมูล ข่าวสาร ความรู้ และประสบการณ์ทั้งหลายที่พร้อมให้ผู้เรียนได้เข้าไปศึกษาค้นคว้าเรียนรู้ด้วยตนเองจากการลงมือปฏิบัติ หรือเข้าร่วมกิจกรรมและทำงานร่วมกับผู้อื่นจนเกิดกระบวนการเรียนรู้และสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง แหล่งเรียนรู้อาจเป็นสถานที่ บุคคล ทรัพยากรธรรมชาติ หรือกิจกรรมทางสังคม

การจัดการการเรียนรู้ชุมชน หมายถึง การจัดกิจกรรมที่เชื่อมโยงเนื้อหาหลักสูตรกับทรัพยากรในชุมชน เช่น ภูมิปัญญาท้องถิ่น วัฒนธรรม และอาชีพ โดยให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริงร่วมกับคนในชุมชน กระบวนการนี้ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจ วิถีชีวิต และสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน นอกจากนี้ ยังส่งเสริมทักษะการคิดวิเคราะห์และการสะท้อนคิดเชิงวิพากษ์ เพื่อพัฒนาความรู้และศักยภาพในหลากหลายด้าน

ภัยพิบัติ หมายถึง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติหรือจากกิจกรรมของมนุษย์ที่ส่งผลกระทบรุนแรงต่อชีวิต ทรัพย์สิน เศรษฐกิจ และสังคม ตัวอย่างเช่น สึนามิ น้ำท่วม และดินถล่ม

การรับมือภัยพิบัติ หมายถึง กระบวนการที่เกี่ยวข้องกับการเตรียมการ การป้องกัน การตอบสนอง และการฟื้นฟูจากเหตุการณ์ภัยพิบัติ โดยมีเป้าหมายเพื่อลดความเสี่ยงและผลกระทบจากภัยพิบัติ

สึนามิ หมายถึง คลื่นขนาดยักษ์ที่เกิดจากแผ่นดินไหวใต้มหาสมุทร พลังงานจากเปลือกโลกถูกส่งผ่านน้ำและกระจายไปทุกทิศทาง เข้าสู่ชายฝั่งด้วยพลังทำลายล้างสูง ต่างจากคลื่นปกติที่เกิดจากลมพัดและมีขนาดเล็กกว่า

Storyline หมายถึง วิธีการสอนที่ใช้เรื่องราวหรือสถานการณ์สมมติเป็นแกนกลางของการเรียนการสอน โดยมีการนำเสนอเหตุการณ์ที่ต่อเนื่องกันเพื่อสร้างบริบทการเรียนรู้ที่เชื่อมโยงความรู้ในชั้นเรียนกับสถานการณ์จริง ช่วยกระตุ้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้มากขึ้น

การทบทวนวรรณกรรม

ทิตินา แคมณี (2562) ได้ให้ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ หมายถึง การนำเนื้อหาสาระที่มีความเกี่ยวข้องกันมาสัมพันธ์ให้เป็นเรื่องเดียวกัน และจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจในลักษณะที่เป็นองค์รวม และสามารถนำความรู้ความเข้าใจไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้

ปริญญญา จันทะคาม (2561) สรุปว่าแหล่งเรียนรู้หมายถึง แหล่งมีข้อมูลข่าวสาร ความรู้วิทยาการ กิจกรรมกระบวนการ ซึ่งอาจเป็นบุคคล สมาคม สถาบัน หน่วยงาน เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเองและมนุษย์สร้างขึ้น เทคโนโลยี รวมทั้งวัฒนธรรมประเพณีต่าง ๆ หรือการดำรงชีวิตในชุมชนในท้องถิ่น มีความสำคัญต่อบุคคลอื่นที่จะเอื้อต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน การเรียนรู้ดังกล่าวครอบคลุมถึงด้านความรู้ด้านทักษะและเจตคติ ซึ่งสนับสนุนส่งเสริมให้ผู้เรียนใฝ่เรียนรู้ เพื่อการเป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้

กษมาพร ทองเอื้อ (2563) ได้จัดแบ่งประเภทของแหล่งเรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่น ขึ้นอยู่กับวิธีการแบ่งตามลักษณะเฉพาะ แหล่งที่มา และสาขาองค์ความรู้ของแหล่งเรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นนั้น ๆ ทั้งนี้อาจสรุปได้ว่า แหล่งเรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่น สามารถแบ่งได้เป็น 4 ประเภท ได้แก่ 1) คติค่านิยม ความคิด ความเชื่อของคนในชุมชน 2) ศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี 3) การดำรงชีวิตประจำวันและการประกอบอาชีพของท้องถิ่น 4) ทรัพยากรและพันธุกรรม โดยในแต่ละประเภทนั้นอาจมีอยู่ในแหล่งเรียนรู้ลักษณะต่าง ๆ กัน ไม่ว่าจะเป็นองค์ความรู้ในตัวบุคคล การปรากฏในสถานที่ต่าง ๆ การถูกรวบรวมบันทึกในสื่อ หรือวิถีปฏิบัติในชีวิตของผู้คนนั่นเอง

ณัฐนิช นัตกลิน (2564) ได้ให้ความหมายของ การจัดการแหล่งเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการ วิธีการ แนวทางการดำเนินงานที่รวมข้อมูล ข่าวสาร สารสนเทศ สารความรู้ ทั้งที่เป็นอาคารสถานที่ สภาพแวดล้อมทางกายภาพทั้งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิต บุคลากร ปราชญ์ ภูมิปัญญาชาวบ้านและประสบการณ์โดยดำเนินกิจกรรมผ่านกระบวนการ ตามสภาพการณ์และสถานการณ์จริง สำรวจความต้องการ จัดทำหน่วยเรียนรู้ บูรณาการระดับชั้น จัดกิจกรรมการเรียนรู้บูรณาการ จัดกิจกรรมความเชี่ยวชาญ วัตถุประสงค์ ประเมินผลตามสภาพจริง พัฒนา สมรรถนะตามสาขาวิชาชีพ โดยใช้เทคโนโลยีจัดการเรียนรู้

รังสิยา นรินทร์ และคณะ (2561) ได้กล่าวไว้ว่าองค์ประกอบของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ มี 6 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) หลักการ แนวคิด ทฤษฎี 2) วัตถุประสงค์ของรูปแบบ 3) เนื้อหา 4) กระบวนการจัดการเรียนรู้ 5) การวัดประเมินผล 6) บทบาท ครู นักเรียน ผู้ปกครอง

พิชามณญ์ ผิวอ่อนดี (2565) ได้ให้ความหมายการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค Storyline หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียน เป็นศูนย์กลาง เป็นการจัดกิจกรรมแบบบูรณาการหลักสูตรและการเรียนการสอนเข้าด้วยกัน มีการกำหนดเส้นทางการเดินเรื่องโดยใช้คำถามหลัก (Key Questions) เป็นตัวกำหนดกิจกรรมเพื่อการเรียนรู้ และมีองค์ประกอบสำคัญของเรื่อง ประกอบด้วย ฉาก ตัวละคร การดำเนินเรื่อง และเหตุการณ์ที่ต้องแก้ไข

รมณี ไชยคำมิ่ง (2561) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการเรียนรู้แบบ Story line ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ คือ 1) ฉาก ซึ่งเป็นสถานที่ หรือสิ่งแวดล้อมต่างๆ ที่สร้างบรรยากาศภายในเรื่อง 2) ตัวละคร คือ สิ่งมีชีวิต ซึ่งเป็นผู้มีบทบาทสำคัญที่เกี่ยวพันกับจาก วิถีชีวิต และเหตุการณ์ในเรื่อง 3) วิถีชีวิต เป็นการใช้ชีวิต

ของตัวละครที่สะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อ วัฒนธรรม ค่านิยม และอื่นๆ ภายในเรื่อง และ 4) เหตุการณ์สำคัญหรือปัญหาที่เกิดขึ้นในเรื่อง ซึ่งมีความสำคัญเป็นอย่างมาก เนื่องจากเป็นจุดหักเหและเป็นสื่อนำของเรื่องนั่นเอง

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากร ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนโรงเรียนบ้านบางม่วง จำนวน 520 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ทั้งหมด 34 คน เนื่องจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนบ้านบางม่วงมีนักเรียนทั้งหมด 34 คน จึงเลือกนักเรียนจำนวน 34 คนในการเก็บข้อมูล และผู้วิจัยได้มีการจัดการเรียนสอนในระดับชั้นดังกล่าวจึงเป็นเหตุผลในการใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง

เครื่องมือวิจัย

1. กิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการแบบ Storyline กรณีศึกษาหมู่บ้านน้ำเค็ม ตำบลบางม่วง อำเภอดำรงวิทยารัฐ จังหวัดพังงา โดยใช้กระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ Storyline
2. แบบประเมินความพึงพอใจในการจัดการเรียนรู้ โดยใช้กระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ Storyline จำนวน 10 ข้อ เป็นแบบประมาณค่า (Likert Scale) มีระดับความพึงพอใจ 5 ระดับ (มากที่สุด, มาก, ปานกลาง, น้อย, น้อยที่สุด)

การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือ

1. ขั้นตอนการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง เรื่องภัยพิบัติและการจัดการภัยพิบัติ
 - 1.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องอย่างละเอียดกับการสร้างแผนการจัดการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบ Storyline เพื่อเป็นแนวทางในการจัดเนื้อหาและกิจกรรมการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับผู้เรียน
 - 1.2 ศึกษามาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551
 - 1.3 ศึกษารายละเอียดเนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เรื่อง ภัยพิบัติและการจัดการภัยพิบัติ
 - 1.4 สร้างแผนการจัดการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบ Storyline จำนวน 3 ชั่วโมง
 - 1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบแก้ไขความถูกต้อง ความครอบคลุม ความเหมาะสมของการจัดการเรียนการสอน และให้ข้อเสนอแนะ
 - 1.6 ปรับปรุงแก้ไขแผนการจัดการเรียนรู้ตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา
 - 1.7 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงและแก้ไขเหมาะสมแล้วไปจัดกิจกรรมการเรียนรู้กับ

กลุ่มวิจัย

2. ขั้นตอนการสร้างแบบประเมินความพึงพอใจจากการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบ Storyline
 - 2.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบประเมินความพึงพอใจในการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบ Storyline
 - 2.2 กำหนดเนื้อหาความเหมาะสมของแบบประเมินของผู้วิจัยให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสม
 - 2.3 ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์
 - 2.4 สร้างแบบประเมินความพึงพอใจ โดยใช้รูปแบบการประเมิน 5 ระดับ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด และข้อเสนอแนะเป็นคำถามปลายเปิดเพื่อแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม
 - 2.5 ทดลองใช้แบบประเมินโดยนำไปทดลองกับนักเรียนกลุ่มเป้าหมายหลังจากได้รับการจัดการเรียนรู้
 - 2.6 เก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลการทำแบบประเมินของนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย

2.7 สรุปผลการจัดกิจกรรมการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ Storyline

การวิเคราะห์ข้อมูล

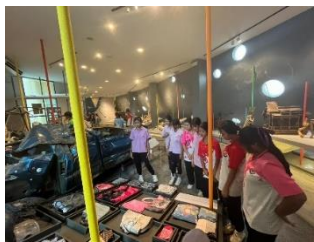
1. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัย

ตาราง 1 แสดงการบูรณาการความรู้จากชุมชนบ้านน้ำเค็ม ตำบลบางม่วง อำเภอดำรงวิทยาร จังหวัดพังงาเข้ากับการจัดการเรียนรู้ในหน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เรื่องภัยพิบัติและการจัดการภัยพิบัติกิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการแบบ Storyline

วัน/เดือน/ปี	กิจกรรมการเรียนรู้	รายละเอียดของกิจกรรม	หมายเหตุ
วันอังคารที่ 24 ธันวาคม 2567	กิจกรรมการจัดการเรียนรู้ แบบบูรณาการ แบบ Storyline 1. สร้างความสนใจและ ตั้งคำถามเบื้องต้น (Engagement)	- ครูเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับหมู่บ้านน้ำเค็มก่อนเกิดภัยพิบัติสึนามิ - ใช้ภาพถ่ายและวิดีโอเพื่อช่วยสร้างความเข้าใจ - ตั้งคำถามให้นักเรียนอภิปรายว่า “ภัยพิบัติคืออะไร” และ “คุณเคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับภัยพิบัติหรือไม่”	ใช้เวลา 20 นาที
			
	2. แบ่งกลุ่มนักเรียนและ ระดมความคิด (Exploration)	- นักเรียนแบ่งกลุ่มเพื่อเขียนความคิดเห็นและข้อสังเกตเกี่ยวกับความหมายของภัยพิบัติ - ใช้กระดาษฟลิปชาร์ตหรือกระดาษ A3 ในการจดบันทึกความคิดเห็น - นักเรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอข้อสรุปเบื้องต้นของตนเอง	ใช้เวลา 20 นาที
			

วัน/เดือน/ปี	กิจกรรมการเรียนรู้	รายละเอียดของกิจกรรม	หมายเหตุ
	3. สรุปและเชื่อมโยงแนวคิด (Explanation)	- ครูสรุปความคิดเห็นที่ได้จากนักเรียน พร้อมเสริมแนวคิดเกี่ยวกับประเภทของภัยพิบัติและผลกระทบต่อชีวิตและทรัพยากร	ใช้เวลา 20 นาที
วันพุธที่ 25 ธันวาคม 2567	1. เยี่ยมชมพิพิธภัณฑ์และชมนิทรรศการ (Observation)	- นักเรียนเยี่ยมชมพิพิธภัณฑ์สึนามิบ้านน้ำเค็ม - นักเรียนตั้งคำถามเพิ่มเติมและสอบถามโดยมีเจ้าหน้าที่ของพิพิธภัณฑ์สึนามิบ้านน้ำเค็มเป็นผู้ให้ข้อมูล	กิจกรรมนอกสถานที่ 20 นาที
	2. ชมวิดีโอทัศน์และระดมความคิด (Exploration)	- ชมวิดีโอทัศน์ที่เล่าถึงภัยพิบัติและวิธีการรับมือ - นักเรียนเขียนบันทึกประเด็นสำคัญ เช่น สาเหตุและผลกระทบของภัยพิบัติ - แบ่งกลุ่มอภิปรายเพื่อสรุปแนวทางการรับมือจากสิ่งที่ได้ชม	กิจกรรมนอกสถานที่ 20 นาที
	3. นำข้อมูลมาประยุกต์ใช้ (Application)	- นักเรียนรวบรวมข้อมูลทั้งหมดจากนิทรรศการและวิดีโอทัศน์ - แต่ละกลุ่มเขียนแนวทางการจัดการภัยพิบัติในรูปแบบแผนผังแนวคิด (Mind Map) หรือโปสเตอร์ - นำเสนองานต่อหน้าชั้นเรียน	กิจกรรมนอกสถานที่ 20 นาที

วัน/เดือน/ปี	กิจกรรมการเรียนรู้	รายละเอียดของกิจกรรม	หมายเหตุ
วันศุกร์ที่ 27 ธันวาคม 2567	1. วิเคราะห์และสรุป บทเรียน (Reflection)	- นักเรียนรวบรวมข้อมูลที่จัดบันทึกไว้ - แต่ละกลุ่มร่วมกันวิเคราะห์ข้อดีและข้อเสียของการจัดการภัยพิบัติในเรื่องราวที่ศึกษา	ใช้เวลา 20 นาที
	2. นำเสนอผลงานและ แลกเปลี่ยนความคิดเห็น (Presentation)	- นักเรียนนำเสนอผลงานที่จัดทำในรูปแบบ Storyline - เพื่อนร่วมชั้นแสดงความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนมุมมองเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติ - ครูเสริมข้อมูลเพิ่มเติมและประเด็นที่น่าสนใจจากการนำเสนอ	ใช้เวลา 20 นาที

ตาราง 1 พบว่าการบูรณาการความรู้จากชุมชนบ้านน้ำเค็ม ตำบลบางม่วง อำเภอดำรงวิทยารัฐ จังหวัดพังงาเข้ากับการจัดการเรียนรู้ในหน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เรื่องภัยพิบัติและการจัดการภัยพิบัติกิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ แบบ Storyline ช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้ภัยพิบัติจากประสบการณ์จริงของชุมชน ที่เคยประสบภัยสึนามิปี 2547 เจ้าหน้าที่ได้ถ่ายทอดองค์ความรู้เกี่ยวกับสัญญาณเตือนภัย การเอาตัวรอด และการฟื้นฟูหลังภัยพิบัติ กระบวนการเรียนรู้ใช้การเล่าเรื่องราวจากผู้รอดชีวิต ทำให้นักเรียนได้เห็นถึงความสำคัญของการเตรียมพร้อมหากเกิดภัยพิบัติขึ้น การบูรณาการครั้งนี้ช่วยให้นักเรียนเห็นคุณค่าของภูมิปัญญาท้องถิ่น สามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตจริง และสร้างแนวคิดในการอยู่ร่วมกับภัยพิบัติอย่างปลอดภัย การเรียนรู้ผ่านสตอรี่ไลน์ยังช่วยกระตุ้นความสนใจของนักเรียน ทำให้มีส่วนร่วมและเข้าใจเนื้อหาได้ดียิ่งขึ้น รวมทั้งได้เรียนรู้การใช้แผนที่ภัยพิบัติ เส้นทางอพยพ และการจัดการทรัพยากรในภาวะฉุกเฉิน

ตาราง 2 ผลประเมินความพึงพอใจของนักเรียนในการจัดการเรียนการสอน โดยใช้วิธีการสอนแบบ Storyline

คำถามแบบสอบถาม	$\bar{X}$	SD	แปลความหมาย
1.ความชัดเจนของเนื้อหา	4.56	0.61	มากที่สุด
2.ความน่าสนใจของกิจกรรม	4.62	0.71	มากที่สุด
3.การเชื่อมโยงกับสถานการณ์จริง	4.71	0.58	มากที่สุด
4.ความเข้าใจเนื้อหาหลังการเรียน	4.88	0.88	มากที่สุด
5.การมีส่วนร่วมในการเรียนรู้	4.68	0.68	มากที่สุด
6.การกระตุ้นความคิดเชิงวิเคราะห์	4.74	0.57	มากที่สุด
7.ความเหมาะสมของวิธีการสอน	4.79	0.54	มากที่สุด
8.ความสามารถในการนำไปใช้จริง	4.53	0.54	มากที่สุด
9.การจัดกิจกรรมที่หลากหลาย	4.71	0.58	มากที่สุด
10.ความพึงพอใจโดยรวม	4.65	0.60	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	4.67	0.61	มีความพึงพอใจมากที่สุด

ตาราง 2 พบว่าผลประเมินความพึงพอใจของนักเรียนในการจัดการเรียนการสอน โดยใช้วิธีการสอนแบบ Storyline ส่วนใหญ่มีความพึงพอใจในการจัดการเรียนการสอนอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.67$, S.D. = 0.61) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่านักเรียนมีความเข้าใจเนื้อหาหลังการเรียน อยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด ($\bar{X} = 4.88$, S.D. = 0.68) รองลงมาคือความเหมาะสมของวิธีสอน อยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด ($\bar{X} = 4.79$, S.D. = 0.54) และความสามารถในการนำไปใช้จริง อยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด ($\bar{X} = 4.53$, S.D. = 0.54)

อภิปรายผลการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์ผลของการบูรณาการแหล่งเรียนรู้ชุมชนบ้านน้ำเค็มกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบ Storyline สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านบางม่วงพบว่าการบูรณาการความรู้จากชุมชนบ้านน้ำเค็ม ตำบลบางม่วง อำเภอดงตาล จังหวัดพิจิตรเข้ากับการจัดการเรียนรู้ในหน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เรื่องภัยพิบัติและการจัดการภัยพิบัติกิจกรรม การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ แบบ Storyline ช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้ภัยพิบัติจากประสบการณ์จริงของชุมชน ที่เคยประสบภัยสึนามิปี 2547 เจ้าหน้าที่ได้ถ่ายทอดองค์ความรู้เกี่ยวกับสัญญาณเตือนภัย การเอาตัวรอด และการฟื้นฟูหลังภัยพิบัติ กระบวนการเรียนรู้ใช้การเล่าเรื่องราวจากผู้รอดชีวิต ทำให้นักเรียนได้เห็นถึงความสำคัญของการเตรียมพร้อมหากเกิดภัยพิบัติขึ้น การบูรณาการครั้งนี้ช่วยให้นักเรียนเห็นคุณค่าของภูมิปัญญาท้องถิ่น สามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตจริง และสร้างแนวคิดในการอยู่ร่วมกับภัยพิบัติอย่างปลอดภัย การเรียนรู้ผ่านสตอรี่ไลน์ยังช่วยกระตุ้นความสนใจของนักเรียน ทำให้มีส่วนร่วมและเข้าใจเนื้อหาได้ดียิ่งขึ้น รวมทั้งได้เรียนรู้การใช้แผนที่ภัยพิบัติ เส้นทางอพยพ และการจัดการทรัพยากรในภาวะฉุกเฉิน สอดคล้องกับงานวิจัยของ พระมหาประยุทธ์ ปยุตโต (2564) พบว่าการจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการ เป็นการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญที่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนผู้สอนต้องใช้วิธีการที่หลากหลายด้วยการสร้างบรรยากาศแห่งการเรียนรู้ศรัทธาและมีความเป็นมิตรโดยจัดกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสสร้างปฏิสัมพันธ์แลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันแสวงหาแหล่งการเรียนรู้และความรู้ที่หลากหลายสามารถเชื่อมโยงประสบการณ์เรียนรู้ที่ได้รับในชั้นเรียนไปสู่บริบทแห่งความเป็นจริงเพื่อไปสู่จุดหมายที่แท้จริงได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ศิริพร พุทธิสงค์ และชมพูนุช วุ่นสุวรรณ (2561) พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนชั้น

มัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้โครงงานเป็นฐานหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับงานวิจัยของ จิรพรรณ ชาญช่วง (2563) พบว่าการจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการทำให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาในลักษณะองค์รวม มองเห็นความสัมพันธ์ของเนื้อหาแต่ละวิชา และสามารถเชื่อมโยงเนื้อหาที่มีความสัมพันธ์กันเข้าไว้ด้วยกันอย่างมีความหมายก่อให้เกิดการพัฒนาทักษะการคิดขั้นสูง นอกจากนี้จากการทำกิจกรรมการบูรณาการระหว่างกลุ่มสาระการเรียนรู้หรือสหวิทยาการ ทำให้ผู้เรียนพัฒนาทางด้านการคิดเชื่อมโยง การคิดวิเคราะห์จากการได้ลงมือปฏิบัติมีใช้เพียงการท่องจำจากหนังสือเรียน ผู้เรียนมีความสุขในการเรียน มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับครูผู้สอน และเพื่อนในชั้นเรียน รวมไปถึงการมีคุณธรรมและจริยธรรมที่ดีงาม สอดคล้องกับงานวิจัยของ ณัฐพงษ์ พลศรี และคณะ (2566) พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้แหล่งเรียนรู้ในชุมชน หน่วยการเรียนรู้พลเมืองดี ตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้

2. จากผลประเมินความพึงพอใจในภาพรวมได้รับความพึงพอใจในระดับที่มากที่สุดและทุกข้อยังได้รับความพึงพอใจมากที่สุดอีกด้วย ทำให้ผู้วิจัยวิเคราะห์ได้ว่ารูปแบบการเรียนการสอนแบบบูรณาการแหล่งเรียนรู้ชุมชนบ้านน้ำเค็มกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการ สอนแบบ Storyline ซึ่งเป็นลักษณะการสอนที่ทำให้ผู้เรียนสามารถเข้าถึงเนื้อหาในบทเรียนที่กำหนดไว้ สอดคล้องกับวิจัยของ รมณี ไชยคำมิ่ง (2561) พบว่าความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการเรียนรู้การอ่านจับใจความ ด้วยการเรียนรู้แบบ Story มีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.82 สอดคล้องกับวิจัยของ ศศิธร พิธิ์กล และไพลิน อินคำ (2565) พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้การอ่านจับใจความสำคัญจากโคลงสุภาษิต อิศปกรณำ ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยพะเยา หลังเรียนด้วยเทคนิคการสอนแบบสตอรีไลน์ (Storyline) (Mean = 10.36, S.D. = 2.564) สูงกว่าก่อนเรียน (Mean = 17.93, S.D. = 1.693) สอดคล้องกับงานวิจัยของ พิชามณญ์ ผิวอ่อนดี (2565) ซึ่งผลการวิจัยพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความพึงพอใจต่อการใช้เทคนิค Storyline และ นิทานพื้นบ้านเพื่อส่งเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ระดับมากโดยมีค่าเฉลี่ย 4.16 สอดคล้องกับงานวิจัยของ ศิริเพชร มีไชโย (2566) พบว่าผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ ร่วมกับเทคนิคเมตาคอกนิชัน ในภาพรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับ มากที่สุด (Mean = 4.64, S.D. = 0.21) สอดคล้องกับงานวิจัยของ วรางคณา น้อยจันทร์ (2563) พบว่า พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอน Storyline ร่วมกับสื่อประสมเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังการพูดภาษาจีน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก คือ มีค่าเฉลี่ย (Mean = 4.36, S.D. = 0.28)

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ควรนำกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ที่บูรณาการแหล่งเรียนรู้จากชุมชนไปประยุกต์ใช้กับหน่วยการเรียนรู้อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์จริง เช่น การจัดการภัยพิบัติสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ เพื่อเสริมสร้างทักษะการคิดวิเคราะห์ และการแก้ปัญหาให้กับนักเรียนในบริบทที่หลากหลาย

1.2 ควรขยายผลการวิจัยไปยังโรงเรียนในพื้นที่เสี่ยงภัยพิบัติอื่นๆ โดยจัดอบรมครูหรือบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับการออกแบบกิจกรรม Storyline และการบูรณาการแหล่งเรียนรู้จากชุมชน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาผลกระทบของการจัดการเรียนรู้แบบ ต่อทักษะระยะยาวของผู้เรียน เช่น ทักษะการแก้ปัญหา การตัดสินใจ และ การนำความรู้ไปใช้ในชีวิตจริง

2.2 ควรเปรียบเทียบประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่กับวิธีการจัดการเรียนรู้ อื่นในบริบทที่แตกต่างกันเพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับข้อดีและข้อจำกัดของแต่ละวิธี

เอกสารอ้างอิง

- เกษมพร ทองเอื้อ. (2563). การบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นของสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา. วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการบริหาร การศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- จิรัชพรรณ ชาญช่วง. (2563). การจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการเพื่อพัฒนา ทักษะการคิดขั้นสูง: การเรียนรู้สู่การปฏิบัติจริง. วารสารครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 48(3), 78 - 89.
- ณัฐณิชา นัตถกลิ่น. (2564). ทักษะการบริหารกับการจัดการแหล่งเรียนรู้ในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 9. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหาร การศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ณัฐพงษ์ พลศรี และคณะ. (2566). การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้แหล่งเรียนรู้ในชุมชน หน่วยการเรียนรู้ พลเมืองดี ตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ. วารสารวิชาการ มจร บุรีรัมย์, 9(1), 28 - 40.
- ทศนา แคมณี. (2562). ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ (พิมพ์ครั้งที่ 23). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปริญญญา จันทะคาม. (2561). แนวทางการพัฒนาแหล่งเรียนรู้โดยการมีส่วนร่วมของชุมชน สำหรับ สถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 1. วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- พระมหาประยุทธ์ ปยุตโต. (2564). การจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการในชั้นเรียน. *Journal of Roi Kaensarn Academi*, 6(12), 329 - 341.
- พิชามณญ์ ผิวอ่อนดี. (2565). ผลของการใช้เทคนิค Storyline และนิทานพื้นบ้านเพื่อส่งเสริมทักษะการ อ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. การค้นคว้าอิสระปริญญา มหาบัณฑิต ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- รมณี ไชยคำมิ่ง. (2561). การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ด้วยการเรียนรู้แบบ Storyline. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏ มหาสารคาม.
- รังสิยา นรินทร และคณะ. (2561). การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านโดยใช้ กิจกรรมเป็นฐานในการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความมุ่งมั่นแน่วแน่ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ตอนปลาย. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ, 19(1), 57 - 70.
- วรางคณา น้อยจันทร์. (2563). รูปแบบการสอน Storyline ร่วมกับสื่อประสม เพื่อพัฒนาความสามารถ ด้านการฟังการพูดภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วารสารวไลยอลงกรณ์ปริทัศน์ (มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์), 10(3), 46 - 59.

- ศศิธร พิลีก และไพลิน อินคำ. (2565). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านจับใจความสำคัญจากโคลงสุภาษิต
อศปปรณำ โดยใช้เทคนิคการสอนแบบสตอรีไลน์ (Story line) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยพะเยา. *วารสารสหวิทยาการเพื่อการพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์*,
12(1), 1 – 12.
- ศิริพร พุทธิโสงค์ และชมพูนุช วุ่นสุวรรณ. (2561). การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ โดยใช้โครงงานเป็นฐาน
เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะการคิดวิเคราะห์ และทักษะการทำงานเป็นทีมของผู้เรียน
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. *วารสารวิจัยเพื่อการปฏิรูปการเรียนรู้*, 1(2), 1 - 8.
- ศิริเพชร มีไชโย. (2566). การพัฒนาทักษะการเขียนย่อความด้วยการจัดการเรียนการสอนการรู้ด้วยกลวิธีการเขียน
แบบสตอรีไลน์ร่วมกับเทคนิคเมตาคอกนิชัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. การค้นคว้าอิสระเสนอ
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- Kannapa Pongponrat. (2007). Community Participation in a Local Tourism Planning Process:
A Case Study of Nathon Community on Samui Island, Thailand. *Asia-Pacific Journal
of Rural Development*, 17(2), 27 – 46.
- Mami Mizutori. (2020). *United Nations Office for Disaster Risk Reduction (UNDRR)*. สืบค้น 5
พฤษภาคม 2568 จาก <https://www.undrr.org/publication/undrr-annual-report-2020>
- Wisner et al. (2004). *At Risk: Natural Hazards people's vulnerability and disasters*. (2nd ed.)
Routledge: London.